

ЙОРДАН РАДИЧКОВ РАЗБОЙНИКЪТ

chitanka.info

Един селянин си обра лозето и докара гроздето с една каца вкъщи. Той взе дебело дърво, смачка хубаво гроздето, а децата донесоха паница и почнаха да пият от сладката шира. Гроздовият сок бе толкова сладък, че устните на децата залепваха. Пчелите от градината също долетяха, налепиха се на кацата и почнаха да пият сладкия сок. Долетя и един бръмбар, тежък и тромав, помириса ширата и се наведе да пие. Но понеже бе тежък, падна в къщата и селянинът го изхвърли на кокошките.

— Нека го изядат кокошките — каза селянинът. — Пчелите като смучат шира, ще направят мед, а бръмбарът нищо няма да направи.

Кокошките изядоха бръмбара, пчелите се прибраха в кошерите, а селянинът сипа ширата в една бъчва. Бъчвата беше в мазето на студено и тъмно, много хубава дъбова бъчва, и селянинът си мислеше, че подобър съд от този не може да има.

Гроздовият сок поседя няколко дни на тъмно в бъчвата и почна да се сърди, че са го затворили в тази тъмница. Децата отидоха и видяха как той се сърдеше, пенеше се и заплашваше, че ще изскочи от бъчвата. Разбира се, той не можеше да изскочи от бъчвата, защото тя имаше дебели дъги и здрави железни обръчи. Селянинът каза на децата, че гроздовият сок ще се посърди, посърди, пък ще му мине ядът.

Един ден той запуши отвора и в бъчвата стана толкова тъмно, колкото не е било дори в пещерата на Али Баба и четиридесетте разбойника. През зимата селянинът слезе с една глинена кана, завъртя канелата на бъчвата и наточи вино. Той отпи виното и първата глътка беше много горчива, но после му се услади и селянинът изпразни цялата кана. И понеже му бе много сладко, наточи още една кана и изпи и нея.

Когато се изправи, за да излезе навън, селянинът усети, че някой го побутна отзад.

— Я не се шегувай — каза той на човека, който го побутна отзад. Но когато се обърна, видя, че зад него няма никой.

Тъкмо тръгна и онзи, гдето се притайваше в мазето, го спъна. Селянинът едва не падна и се подпря на стената, като се взираше в тъмнината. Но той пак не видя нищо — само тумбестата бъчва тъмнееше насреща му.

— Страшна работа! — промърмори селянинът. Изглежда, че в мазето се е вмъкнал разбойник. Ту ме бута, ту ме спъва.

Той повика жена си.

Жената донесе една лампа, провериха всички ъгли, даже под бѣчвата погледнаха, но не откриха никакъв разбойник. Тогава тя каза на мъжа си:

— Разбойникът е в бѣчвата. Ти си пил вино, а от виното по-голям разбойник няма.

— Хайде де! — каза селянинът. — Ако наистина е така, аз ще го науча този разбойник.

Той наточи още една кана и изпи и нея. И щом я изпи, стана му весело и тръгна навън. Излезе на двора, онзи го побутваше и спъваше, но селянинът почна да пее и да си размахва шапката.

— Виждаш ли — каза той на жена си, — виното не е никакъв разбойник, ами е песнопоец!

И той продължи по пътя си. Разбойникът бе хитър — той го спъваше и искаше да го събори. Ама и селянинът не бе глупав: легна до оградата и каза, че никой вече не може да го събори на земята.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.